

Chương 9

Dương nhiên Bạch Vô Thường không thể thả nàng đi. Hắn siết chặt dây xích sắt trong tay. “Người quay về thì làm được gì? Cái hôn phách kia không chừng đã tan thành mây khói từ lâu!”

“Không! Ta nói rồi, ta nhất định phải mang huynh ấy rời khỏi chỗ đó, nhất định... Nếu ta đầu thai rồi, thì huynh ấy làm sao bây giờ? Ai có thể cứu huynh ấy ra... Là ta hại chết huynh ấy, là ta hại chết Bạch Thảo. Nếu không phải vì ta, Bạch Thảo sẽ không chết, huynh ấy sẽ không chết...” Hoa Khai quỳ gối khóc lớn, cả người dính đầy bùn đất.”

“Nhân quả tuần hoàn, người có tự trách cũng vô ích. Theo ta đi đi. Đầu thai xong chính là một bắt đầu mới, người sẽ không buồn phiền vì những chuyện này nữa, sẽ tốt hơn. Đến đây, theo ta đi đi.” Dứt lời, Bạch Vô Thường dùng hai tay nâng nàng dậy. Nhưng không ngờ Hoa Khai lại dùng sức đẩy hẳn ra: “Ta phải về! Ta không thể chết được! Ta nhất định phải trở về!”

Bạch Vô Thường nhìn Hoa Khai, hồi lâu sau mới thở dài một hơi. “Cho dù bây giờ ta thả người đi, người cũng không ra khỏi được đường Hoàng Tuyền này, huống chi ta không thể thả người đi. Cùng lắm thì người có thể đi cầu xin Diêm Vương, biết đâu hẳn có thể cho người được hoàn hồn bảy ngày. Có điều, ta nghĩ cái lão đầu đá mặt sắt Diêm Vương kia sẽ không đồng ý đâu.”

Ít ra cũng còn có hy vọng, Hoa Khai nắm lấy vạt áo Bạch Vô Thường, cầu xin: “Xin người dẫn ta đi gặp Diêm Vương... Ta không thể cứ đi như vậy.”

Sau đó, Bạch Vô Thường dẫn Hoa Khai đến điện Diêm Vương.

Lúc đó Diêm Vương đang ngồi ở trên cao đường, mặc áo bào lớn màu đỏ viền đen. Gương mặt trang nghiêm, không chút biểu tình. Còn Phán Quan đứng phía sau Diêm Vương thấy Hoa Khai, liền lật lật sổ sinh tử trong tay. Sau đó thấp giọng nói nhỏ bên tai Diêm Vương. Diêm Vương hơi gật gật đầu.

“Người quỳ dưới đường có chuyện gì.” Diêm Vương lạnh lùng mở miệng.

Hoa Khai cung kính quỳ trước mặt Diêm Vương, hai tay áp lên mặt đất, cái trán cũng chạm đất: “Ta đến xin Diêm Vương đại nhân cho ta được hoàn hồn về nhân gian, bây giờ ta chưa thể chết được. Ta xin hứa chỉ cần ta hoàn thành tâm nguyện, ta lập tức trở lại địa phủ. Cho dù phán ta bị đánh vào mười tám tầng địa ngục, trọn đời không thể siêu sinh, ta cũng nhất định không oán không hối.”

“Được.”

Hoa Khai kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Diêm Vương, ngay cả Bạch Vô Thường cũng hoàn toàn không ngờ Diêm Vương trước giờ vốn ý chí sắt đá lại dễ dàng đáp ứng, nhất thời chỉ biết ngơ ngẩn.

Diêm Vương lấy sổ sinh tử đã được Phán Quan mở ra, nói: “Mạnh Hoa Khai, trên sổ sinh tử viết người thọ tám mươi bảy tuổi, già chết tự nhiên. Bây giờ dương thọ người chưa hết, kiếp nạn chưa xong, chờ người hoàn thành hết mọi việc, cũng có thể không phải đến địa phủ, đừng nói đến chuyện bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục. Trở về đi.” Dứt lời, Diêm Vương ra lệnh cho Bạch Vô Thường dẫn nàng trở về, còn mình cũng đứng dậy đi mất.

Thời điểm nàng trở ra đường Hoàng Tuyền, khóa sắt trên tay Hoa Khai đã được mở ra. Nàng hơi sốt ruột đi ở phía trước, Bạch Vô Thường đi sau nàng, mở miệng nói: “Thì ra là dương thọ chưa hết, chứ ta nói làm sao tên Diêm Vương kia có thể thả người đi? Chẳng qua vận khí người quá tốt thôi.”

Hoa Khai không để ý đến lời Bạch Vô Thường, một lúc lâu sau nàng mới hỏi: “Không phải người nói ta sống không quá hai mươi tuổi sao? Vì sao Diêm Vương lại nói ta có tám mươi bảy năm dương thọ?”

“Ta không biết vì sao trên sổ sinh tử lại viết như vậy. Nhưng đó giờ ta xem tuổi thọ của một người chưa bao giờ có sai sót. Người phải biết ta chính là Bạch Vô Thường, một người khi nào thì chết, ta rõ ràng nhất.” Sau khi nói xong, Bạch Vô Thường lại cười rộ lên: “Biết đâu tuổi thọ của người và tuổi thọ trên sổ sinh tử không giống nhau, chứng minh người không phải người bình thường. Người phải cảm thấy bản thân mình là có một không hai mới đúng. Ngẫm đi ngẫm lại, thế gian nhiều người như vậy có mấy người có thể giống người.”

Hoa Khai đột nhiên xoay người lại nhìn Bạch Vô Thường dăm dăm: “Ta thà làm một người bình thường, bình thường như một người thường mà thôi.” Nói xong, nàng quay người tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Vô Thường phát hiện mình nói trúng chỗ đau của cô gái kia, cũng tự biết mình vô ý vô tứ. Hắn muốn nói gì đó an ủi nàng, lại sợ mình càng nói càng lỡ lời, xấu hổ không biết nói gì cho phải, đành cúi đầu. Cả đoạn đường im lặng như thế còn khó chịu hơn là đòi mạng hắn nữa.

Một lát sau, Bạch Vô Thường phát hiện nàng không đi tiếp. Hắn ngẩng đầu, liền thấy cách đó không xa có một nữ tử toàn thân áo trắng, gương mặt vô cùng xinh đẹp. Nàng đứng cạnh biển hoa Bỉ Ngạn, áo trắng cùng hoa đỏ theo gió lay động, hình như đã đứng đợi ở đó lâu lắm rồi. Nàng không phải hồn ma, càng không thể là người.

“Bằng hữu của người à? Không phải ta đã nói, người thật sự không tầm thường sao, còn có nhiều bằng hữu là thần tiên như vậy, mà ai cũng xinh đẹp hết.”

Lúc này, nữ tử áo trắng kia chạy tới trước mặt Bạch Vô Thường, nói: “Đoạn đường còn lại, để ta mang nàng ra ngoài cho.”

Nhưng Bạch Vô Thường lại giống một tên vô lại lắc đầu từ chối, nói: “Vậy cũng hơi phiền, Diêm Vương ra lệnh cho ta dẫn cô ấy ra ngoài, nếu để cho lão

Diêm Vương máu lạnh kia biết ta lười biếng, nửa đường đem hồn phách giao cho người khác, thì chính là tự tìm đường chết đó.”

“Vậy phải làm thế nào?”

Bạch Vô Thường lưu manh cười he he, sau đó nói: “Chỉ cần cô nương nói ta biết phương danh của cô, nếu Diêm Vương có truy cứu thì ít ra ta cũng có cái tên để trình lên.” Nói trắng ra, hắn chỉ muốn biết tên của người ta thôi, quả là thú không biết xấu hổ.

Nữ tử áo trắng lại cười rộ lên, cố ý nói: “Ta nhận ra ngươi. Năm đó ngươi quỳ gối trước mặt Phật Tổ, cầu xin Người để ngươi được gặp vị ở trong lòng một lần. Ta còn tưởng ngươi cũng biết yêu cuồng dại như con người, không thể ngờ... đều là giả vờ à.”

“Hiểu lắm rồi hiểu lắm rồi. Ta đối với cô nương không có chút suy nghĩ không chính đáng nào hết. Cô đừng đem tội danh này gán lên đầu ta. Nếu sau này ta tìm được hắn, để hắn nghe có sự việc như vậy xảy ra, sẽ chết người đó!” Bạch Vô Thường vội vàng nói. Khi đó Bạch Vô Thường đã ở địa phủ được năm trăm năm, cách cái ngày mà Phật Tổ nói năm ngàn năm còn rất xa. Đối với việc có thể tìm được người đó, hắn vẫn ôm hy vọng rất lớn. Có điều, không thể tưởng tượng được ba bốn ngàn năm về sau nữa, hắn vẫn không thể tìm thấy người kia.

“Vậy... ta có thể dẫn nàng đi chưa?” Nữ tử chỉ Hoa Khai đang đứng một bên.

“Được được, đương nhiên được. Cô nương đi nhanh đi.” Bạch Vô Thường đuổi các nàng như đuổi ôn thần. Nhưng sau khi hai người đi được vài bước, Bạch Vô Thường lại đuổi theo, hỏi: “Cô cũng biết hắn ở đâu?”

Nữ tử lắc đầu.

Bạch Vô Thường cũng chỉ thất vọng “Ừ” một tiếng, để các nàng đi rồi, vậy sẽ cô đơn lắm.

Hoa Khai và cô gái kia cả đoạn đường đều trầm mặc. Cuối cùng, Hoa Khai không nhịn được hỏi: “Cô là ai?” Nữ tử cũng không trả lời, chỉ tiếp tục đi về phía trước. Nhưng Hoa Khai lại không phải người không có được đáp án sẽ bỏ cuộc, nàng tiếp tục hỏi: “Rốt cuộc cô là ai?”

Đến lúc nàng hỏi tới lần thứ năm, cô gái kia mới thờ dãi một hơi nói: “Ở thiên đình ta cũng chỉ là một tiểu tiên hèn mọn. Có nói, cô cũng không nhận ra.”

“Vì sao lại đến đây?”

“Để dẫn cô ra ngoài.”

“Vì sao lại muốn dẫn ta ra ngoài?”

“Bởi vì có người vì cô chết mà vô cùng đau lòng, thống khổ. Ta không muốn nhìn chàng như vậy, nên ta đến đây.”

“Người cô nói là Tử Trúc sao?”

“Còn có thể là người khác sao?” Nữ tử cười khò.

“Cô cùng hắn... cuối cùng là quan hệ thế nào?”

Nữ tử ngẫm nghĩ, nhưng lại nói: “Không có quan hệ gì. Ta cùng với chàng, đến bây giờ vẫn không có quan hệ. Chàng không biết sự tồn tại của ta. Trong mắt chàng chỉ có một mình cô, mà trong mắt ta chỉ có một mình chàng. Trong mắt cô, lại không có gì cả, kiếp trước như thế, kiếp này cũng vậy.”

“Kiếp trước? Kiếp này? Kiếp trước chúng ta có quen nhau sao?”

“Kiếp trước cô là hoa thần người người tôn kính, ta đương nhiên biết cô. Nhưng cô sẽ không nhận ra ta, bởi vì ta chỉ là một con bướm nhỏ nhoi. Sau đó, cô vi phạm thiên quy, bị giáng chức hạ phạm lịch kiếp. Chàng không hề do dự liền hạ phạm theo cô. Mà ta, biết chàng đi rồi, lại xuống trần gian tìm chàng. Chỉ cần có thể đi theo bên người chàng, che chở chàng bình an vô sự, ta đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.” Dứt lời, nàng đã ra khỏi đường Hoàng Tuyền, phía trước chính là Quỷ Môn quan, bước qua Quỷ Môn quan là có thể trở lại nhân gian.

“Vì sao ta lại bị giáng chức hạ phạm?” Lúc sắp bước chân ra khỏi Quỷ Môn quan, Hoa Khai hỏi.

Nữ tử quay đầu nhìn Hoa Khai: “Ta đã nói quá nhiều, không thể nói thêm nữa. Những chuyện còn lại, tự cô tìm hiểu cho thấu đáo đi.” Thanh âm của nàng rất nhẹ, như ở xa xa truyền đến.

Sau khi nàng nói xong, liền đi trước đẩy cửa Quỷ Môn, bước ra ngoài. Hoa Khai cũng đi theo sau nàng ra khỏi Quỷ Môn quan. Chân vừa bước ra ngoài, trước mắt là bầu trời mở rộng.

Các nàng đã đứng ở bờ sông, trời đã muốn sáng rõ.

Sau đó Hoa Khai thấy thân thể mình vẫn nằm đó, bên cạnh còn có hai người, một người là vị đạo sĩ, người kia là Tử Trúc. Vị đạo sĩ không khóc, nhưng vẻ mặt vô cùng đau buồn. Ông ấy không đứng đó, mà đang lập đàn ở cách đó không xa, muốn gọi hồn phách đã đi xa trở về.

Còn Tử Trúc đang ôm nàng, chính là xác chết của nàng khóc rống: “Vì sao... Vì sao người chết không phải là huynh...” Hắn đau khổ như vậy, vô cùng đáng thương. Cô gái kia nói đúng, đích thực là hắn thương tâm muốn chết. Hoa Khai quay đầu nhìn thoáng qua cô gái, thấy trong mắt nàng đau đớn và cả cô chấp không thể buông.

“Ta phải về thôi.” Hoa Khai nói với cô gái.

“Xin cô chờ một chút. Ta muốn mượn thân thể của cô một lát, chỉ một lần thôi, rất nhanh.” Nói xong, cô gái cũng không chờ Hoa Khai đáp ứng, bước về phía trước, tiến vào nằm trong thân thể Hoa Khai.

Sau đó, “Hoa Khai” từ từ mở mắt, vươn tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Tử Trúc, khẽ mỉm cười nói: “Đừng khóc, ta đã trở về.” Dịu dàng đó, Hoa Khai chưa bao giờ có.

Tử Trúc khiếp sợ nhìn người trong lòng, vẻ mặt không dám tin. Sau đó lễ nhanh chóng rơi đầy mặt.

“Vì sao lại khóc? Ta đã trở về, chàng không vui sao?” Nàng dịu dàng nói.

“Huynh nghĩ muội chết rồi! Huynh nghĩ muội chết rồi...”

“Nhưng ta còn chưa chết, không phải sao?”

“Vì sao... Rõ ràng muội đã tắt thở lâu như vậy?”

“Hoa Khai” dịu dàng nói: “Diêm Vương nói dương thọ của ta chưa hết, không thu nhận ta, bảo ta trở về.”

Tử Trúc ôm chặt lấy Hoa Khai, nói: “Thật tốt quá, thật tốt quá...”

“Hoa Khai” tựa đầu vào vai Tử Trúc, khoe miệng khẽ cong. Nàng sung sướng nói: “Chàng biết không? Có thể được chàng ôm như vậy, ta thật sự rất vui. Đã bao nhiêu năm, ngay cả nằm mơ ta cũng không dám mơ...” Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, trong mắt có giọt lệ rơi ra.

Hoa Khai đứng ở một bên nhìn mọi việc diễn ra trước mắt. Trong lòng nàng cảm thấy hơi phức tạp, đó là thân thể của mình, bây giờ lại bị ôm chặt như vậy. Đó là giọng nói của mình, lại nói những lời mình sẽ không bao giờ nói.

Trong lúc Tử Trúc vẫn còn ôm “Hoa Khai”, nữ tử đã thoát hồn ra ngoài. Tử Trúc lập tức cảm giác được người trong lòng hình như không còn chút khí lực nào, xụi lơ tựa vào người hẳn. Tử Trúc nghi hoặc tách nàng ra một khoảng, mới phát hiện hai mắt Hoa Khai đã nhắm nghiền, gương mặt trắng bệch không còn chút sinh khí. Tử Trúc run run đưa tay để dưới mũi nàng, cũng không cảm giác được nàng đang thở.

Tử Trúc quá sợ hãi. Hẳn đau khổ lắc lắc thân thể Hoa Khai. Vị đạo sĩ ở cách đó không xa vẫn đang tập trung làm phép cũng nhận ra có chuyện, vội vàng đi về phía Tử Trúc.

Hình như vị đạo sĩ không thấy hồn phách Hoa Khai đang đứng một bên, trực tiếp đi xuyên qua người nàng. Hoa Khai cảm thấy hơi khó hiểu, không phải sự phụ cũng giống mình, có thể thấy được ma quỷ sao? Vì sao người không nhìn thấy mình?

Nữ tử áo trắng bước ra từ trong thân thể Hoa Khai, rơi nước mắt bước đến cạnh nàng nói: “Xin cô đừng nói cho chàng biết sự tồn tại của ta.”

“Vì sao?”

“Bởi vì chàng nhất định sẽ không yêu ta, ta cần gì phải cho chàng biết?” Hai mắt nữ tử đầm lệ. “Cám ơn cô cho ta mượn thân thể. Có thể được chàng ôm như vậy, ta không còn gì hối tiếc. Mặc dù ta biết chàng không phải ôm ta... Để báo đáp cô, ta sẽ giúp cô bắt nữ quỷ kia. Xin cô cứ đợi tin của ta.” Dứt lời, nàng xoay người bỏ đi. Gió lạnh cuốn lấy mái tóc và tà áo trắng của nàng bay bay, bóng lưng kia trông vô cùng bi thương.

Hoa Khai nhìn nữ tử áo trắng đi rồi, liền xoay người nhìn mình vẫn đang nằm trên đất.

Lúc đó vị đạo sĩ vẫn ở cạnh xác nàng tụng kinh cầu hồn. Còn Tử Trúc thử rất nhiều phương pháp cũng không thể khiến nàng tỉnh lại. Hắn tuyệt vọng, vừa ôm chặt thân thể nàng vừa khóc, quyết không buông ra, miệng lẩm bẩm nói: “Hoa Khai, mọi người tỉnh lại đi... tỉnh lại đi.” Ánh mắt đã mơ hồ tan rã.

Nỗi tuyệt vọng lớn nhất trên đời, không phải là từ đầu đã không có hy vọng, mà là mang lại hy vọng sau đó lại không chút lưu tình cướp đi. Bây giờ Tử Trúc ôm thi thể của Hoa Khai, cũng đáng thương như lúc đó Hoa Khai ôm thi thể Bạch Thảo.

Hoa Khai trầm mặc một lúc rồi xoay người nhập vào thể xác mình. Nàng từ từ mở mắt, nhẹ nhàng nói với vị đạo sĩ: “Su phụ, con không sao.” Dứt lời, nàng tránh khỏi vòng tay Tử Trúc, đứng lên.

Dường như vị đạo sĩ và Tử Trúc vẫn chưa hồi phục tinh thần, trân trân nhìn Hoa Khai sửa sang lại y phục vừa xộc xệch vừa bẩn của mình. Mãi một lúc sau, vẫn là vị đạo sĩ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh trước, vội vàng đi đến cạnh Hoa Khai cầm tay nàng lên bắt mạch. Lúc cảm nhận được mạch nàng đang đập mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, nói: “Cám ơn trời đất, Phật Tổ phù hộ độ trì!” Vị đạo sĩ bật khóc, lệ rơi trên gương mặt già nua: “Chùng nào thì con mới có thể sửa cái tính cố chấp! Sớm muộn gì con cũng hại chết chính mình!”

Hoa Khai nhìn vị đạo sĩ khóc thương tâm như thế, nàng biết mình đã thật sự làm người bị kinh sợ, nhưng chỉ có thể nói: “Su phụ, con đã đến Quỷ Môn quan một chuyến, cũng coi như đã chết một lần. Hơn nữa không phải người đã nói, tất cả đều có số mệnh hết rồi sao? Diêm Vương muốn con canh ba chết, ai dám giữ con đến canh năm? Nếu như vậy, con cần gì phải sợ? Lúc nào con phải chết, Diêm Vương nhất định không bỏ qua. Lúc con chưa phải chết, ông ta cũng không thể chứa chấp. Người xem, ông ấy đã để con quay lại rồi.”

Vị đạo sĩ cũng nhận ra mình đã thất thố, nhanh chóng lau nước mắt, thở dài một hơi. Hơn nữa, ông hiểu một điều, nếu không cố chấp thì không phải là Hoa Khai.

Tử Trúc ở phía sau đến giờ mới thật sự hồi phục tinh thần, mới thật sự tin Hoa Khai còn sống. Nàng đã trở về rồi. Hắn không dám tin đi lên phía trước, vừa vươn tay ra lại bị Hoa Khai né tránh.

Hoa Khai nói: “Trời sáng rồi, chúng ta đi thôi.” Dứt lời, liền nhặt trường kiếm lên, và cả áo choàng trắng. Sau đó, nàng lại cẩn thận giấu cái áo choàng đó đi. Cuối cùng nàng vẫn không biết ai đã khoác chiếc áo này cho mình. Vì sao người đó phải cải trang thành hình dáng của Bạch Thảo, dụng ý là gì? Nàng không biết câu trả lời, mãi cho đến một ngày của mấy năm sau, mới hoàn toàn hiểu được.

Mặt trời từ từ nhô khỏi đường chân trời, từng tia nắng vàng nhạt trải khắp nơi. Gió ban mai se se lạnh.

Tử Trúc nhìn hai tay mình trống rỗng, ngơ ngẩn hồi lâu. Hắn nhìn bóng dáng Hoa Khai dần đi xa, lòng nghi hoặc, tim lại đau đau. Dường như Hoa Khai vừa ôm hắn chưa từng xuất hiện trên cõi đời này, nàng vẫn lạnh lùng như thế. Mãi đến khi vị đạo sĩ vỗ vỗ vai hắn, ý bảo hắn quay về, Tử Trúc mới chậm chạp đi theo.

Trở về trong phòng, Hoa Khai thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó kể hết mọi chuyện đã xảy ra với nàng cho vị đạo sĩ và Tử Trúc nghe. Nhưng lúc kể đến nữ tử áo trắng, Hoa Khai thản nhiên nhìn lướt qua Tử Trúc, rồi không hề đề cập tới sự tồn tại của nàng.

Sau khi vị đạo sĩ nghe xong, ông ngẫm nghĩ nói: “Xem ra có không ít người đột nhiên chết ở con sông này, nhưng không ai biết cũng không có ai cầu siêu. Sự oán hận của những hồn phách này tích tụ càng lúc càng lớn, rồi đi tìm kẻ khác chết thay nên mới hại không ít người. Tội ác cứ thế lập đi lập lại. Hơn nữa nữ quý kia đêm đêm lại ra ngoài tác oai tác quái, lời đồn càng lúc càng nhiều mới khiến thôn này càng ngày càng vắng người.”

“VẬY NHỮNG NGƯỜI ĐỘT NHIÊN CHẾT ĐI NÀY CHẮC PHẢI CÓ LIÊN QUAN TỚI NỮ QUÝ ĐÓ.” Tử Trúc nói chen vào.

Vị đạo sĩ gật đầu. “Chỉ sợ nữ quý này chính là nữ nhân bị điên mười tám năm trước. Có lẽ đã có chuyện gì xảy ra mới có sự việc hôm nay. Bây giờ, trước tiên phải cầu kinh siêu độ cho những oan hồn dưới lòng sông, để bọn họ có thể sớm ngày đầu thai làm người.”

Ba người ăn qua loa vài thứ, rồi nghỉ ngơi. Căng thẳng cả đêm ai cũng vô cùng mệt mỏi, vừa ngả lưng trên đống cỏ khô đã lập tức chìm vào giấc ngủ.

Tử Trúc mơ một giấc mơ. Thời điểm trong mơ chính là năm đó lúc hắn gặp Hoa Khai trong ngôi miếu đồ nát, cả người nàng toàn là máu. Nàng không nói, không nhúc nhích, cả ánh mắt cũng không động đậy. Sau đó lại mơ thấy nàng chạy ra cửa, mất dạng trong trời đông. Hắn vội vàng đi tìm, phát hiện nàng ngất trên tuyết, dường như đã bị tuyết vùi lấp. Cuối cùng, chính là lúc ở bờ sông. Hắn nhìn nàng từng bước đi ra giữa sông rồi trảm mình trong đó. Mặt sông cuộn nổi sóng lại không thấy bóng dáng nàng đâu, chỉ có khoảng không cô tịch.

Tử Trúc giật mình tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại hắn mới nhận ra người mình ướt đầm mồ hôi lạnh. Hắn nhìn Hoa Khai đang ngủ say một bên mới biết thì ra

mình vừa nằm mơ. Đó không phải sự thật. Từ Trúc nhìn Hoa Khai hồi lâu, không tự chủ được vươn tay áp lên mặt nàng. Rất ấm. Hắn nhớ đến lúc Hoa Khai ở bờ sông, thân thể, quần áo nàng ướt đẫm. Đôi mắt nhắm nghiền, không động đậy, đã tắt thở khá lâu. Lúc đó, hắn không thể nào tin vào sự thật là nàng đã chết, chỉ có thể ôm xác nàng gào khóc bất lực.

Từ Trúc nhẹ vuốt ve bên má Hoa Khai, nhìn thoáng qua đường chân trời đỏ lửa. Đã chạng vạng tối. Hắn không bao giờ muốn trải qua cảm giác này lần nữa. Cũng chính từ thời điểm đó, hắn nhìn Hoa Khai, âm thầm quyết định trong lòng.

Sau khi Từ Trúc tỉnh lại không lâu, vị đạo sĩ và Hoa Khai cũng lần lượt tỉnh lại. Họ ăn một ít lương khô rồi cầm theo đạo cụ để cầu siêu đến bờ sông.

Vì trời vẫn chưa tối hẳn nên trên đường vẫn còn vài cụ già đi lại. Họ thấy mấy người lạ thì vô cùng ngạc nhiên.

Lão nhân lúc trước đưa bọn họ qua sông cũng nhìn thấy họ, mới tiến lên hỏi: “Mọi người phải đi rồi sao?” Vị đạo sĩ nói: “Không phải, chúng tôi muốn đến bờ sông siêu độ cho những oan hồn đã chết dưới đó.”

“Siêu độ?” Ông lão trố mắt nhìn: “Nhưng lúc này đâu có ai chết?”

Vị đạo sĩ thở dài nói: “Chỉ sợ những người mất tích trong thôn này đều chết ở đó.”

Ông lão vô cùng sợ hãi. “Vậy còn con ta? Con của ta thì sao?”

“Bản đạo cũng không rõ lắm, chi bằng ông đi với chúng tôi đi.”

“Được được.” Ông lão đáp ứng, vội vàng đi theo.

Mấy cụ già khác sau khi nghe bọn họ nói chuyện xong, hốc mắt đỏ đỏ, cũng không để ý trời đã sắp tối, đi theo phía sau vị đạo sĩ.

Sau khi tới bờ sông, vị đạo sĩ liền bắt đầu dựng đàn làm phép, tụng kinh siêu độ. Khoảng nửa canh giờ sau, mặt sông vốn đang tĩnh lặng bỗng nhiên nổi sóng, từng đợt mùi tanh hôi bị thổi tới. Dù vậy, mọi người mắt cũng không nháy, vẫn chăm chú theo dõi. Hồi lâu sau, mặt sông yên tĩnh trở lại, nhưng từ dưới đáy sông lại có hơn mười tử thi đã chết lâu ngày bị đẩy lên cạnh bờ.

Những cụ già vừa kêu to vừa nhanh chóng chạy đến chỗ tử thi. Những thi thể này đã chìm trong nước mấy năm, đã không còn nhìn ra hình dáng gì nhưng có vài người cũng nhận ra quần áo họ mặc trên người.

Ông lão nhận ra quần áo con mình đã mặc lúc ra đi, liền bật khóc. Ông chỉ mong con mình không bận tâm đến hai ông bà lão ở nhà mà xây dựng cuộc sống cho tốt, không thể tưởng tượng được con mình đã chết ở dòng sông này từ lâu, không ai hay biết, cũng không người bái tế.

Lão nhân khóc đến mức gằn như kiệt sức, mới ngẩng đầu nhìn vị đạo sĩ, đau đớn hỏi: “Là ai hại chết con ta?! Trả con cho ta...”

“Lão nhân gia đừng đau lòng nữa. Nay hài cốt đã nổi lên, sau này an tang cho tốt là được rồi. Hồn phách của họ tối nay cũng sẽ được dẫn đi, một lần nữa đầu thai làm người. Như vậy vẫn tốt hơn so với bị chôn vùi dưới đáy sông không ai hay biết.”

“Con của ta...” Lão nhân vẫn tiếp tục khóc thê lương.

Vị đạo sĩ thở dài, nhìn những tử thi đó. Người chết chắc chắn không chỉ có bao nhiêu đây. Có điều những người khác chết lâu lắm rồi, thi thể đã hoàn toàn mục nát, hồn phách chắc cũng rời đi sau khi tìm được người chết thay. Bây giờ chỉ còn lại nữ quý kia mà thôi.

Đêm đã khuya, Hoa Khai vẫn chưa ngủ. Nàng thao thức mở to mắt, suy nghĩ chuyện gì đó. Không biết bao lâu sau, nữ tử áo trắng kia lại xuất hiện trước mặt nàng, trong tay cầm một vật, là vài lá bùa kết thành kết ấn.

Nữ tử nói: “Nữ quý kia đã bị ta đánh trọng thương, giam trong này. Không lâu nữa Hắc Vô Thường sẽ đến bắt đi.”

“Cảm ơn. Có điều ta vẫn còn muốn hỏi nàng ta vì sao lại hại chết nhiều người như vậy.”

“Việc này, để ta kể cho cô nghe là được rồi.”

Thì ra, chồng của nữ nhân kia nói là muốn ra ngoài kiếm tiền, nhưng đi rồi không thấy quay về. Lúc đó nàng ta vừa có mang, đưa con bị lại sảy ngoài ý muốn. Chuyện này đã kích nạng nê đến tâm lý nàng. Đau khổ vì mất con, chồng chờ mãi không trở về, dần dần nàng hóa điên. Gặp ai nàng cũng nói: “Vì sao phải đi? Vì sao phải đi?” Bệnh tình càng lúc càng nặng, đến mức nổi điên cắn người. Lúc đó cha mẹ chồng vẫn còn sống, còn cột nàng nhốt lại. Nhưng sau đó hai người lần lượt qua đời, không còn ai trông coi nàng ta nữa. Một ngày nọ, nữ nhân điên đi đến bờ sông, trảm mình tự sát. Có điều, không thể tưởng tượng được sau khi nàng chết đi, oán khí không giảm mà càng lớn hơn, hóa thành ác quỷ. Nữ quý một lòng chỉ muốn mọi người ở lại thôn này. Một lần nọ, có mấy nam thanh niên trong thôn ra ngoài kết bạn, lại đi ban đêm, không có ai đưa tiễn. Lúc đó nữ quý kia liền dẫn họ đến bờ sông, hại chết toàn bộ. Thi thể họ chìm xuống đáy sông không nổi lên được, không ai hay biết.

Về sau nữ quý này ngày càng lợi hại, có thể đọc được trí nhớ của người khác. Sau đó nàng ta biến thành người trong lòng bọn họ muốn gặp nhất, dẫn bọn họ tự nhảy xuống sông. Bình thường đều là lúc đêm khuya vắng vẻ mới có thể nhiều lần thành công.

“Sự việc sau này thì mọi người đã biết.”

“Vì sao cô biết những chuyện này?” Hoa Khai hỏi.

“Tuy tu vi của ta không cao, nhưng để biết chuyện kiếp trước của quý hồn ta vẫn làm được.” Nữ tử mỉm cười, dịu dàng nhìn Tử Trúc đang ngủ say, một lúc

sau mới quay đầu lại nói với Hoa Khai: “Khi nào Hắc Vô Thường đến đây, cô chỉ cần giao nữ quý kia cho hắn là được rồi.”

“Sao cô không tự giao?”

“Ta nói rồi, ta muốn báo đáp cô. Cô bắt nó giao cho Hắc Vô Thường cũng coi như là tích được công đức, sẽ có ích cho những ngày sau này của cô.” Dứt lời, nữ tử liền biến mất.

Hoa Khai cầm vật đó trên tay, lên ra cửa. Quả nhiên không bao lâu sau, ở xa có một thân ảnh mặc áo đen, mang mặt nạ đen, kéo theo xích sắt đang đến gần. Không giống Bạch Vô Thường lúc nào cũng cười hi hi ha ha, cả đoạn đường Hắc Vô Thường đều trầm mặc, bước chân không tiếng động đi đến trước mặt Hoa Khai.

Dù Hắc Vô Thường đeo mặt nạ, Hoa Khai cũng có thể cảm nhận được hắn đang nhìn vật trên tay mình.

Hoa Khai đưa vật đó cho Hắc Vô Thường. Hắn không nói một lời nhận lấy nó từ trên tay Hoa Khai, sau đó liền xoay người rời đi. Cũng giống như lúc đến, không một tiếng động, càng đi càng xa.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi tỉnh lại, vị đạo sĩ đẩy cửa ra, chỉ thấy ánh mặt trời trong sáng, tinh khiết màu hào quang chiếu thẳng vào phòng, như ánh Phật quang. Vị đạo sĩ cảm thấy khó hiểu, rõ ràng hôm qua trong không khí vẫn còn âm khí nhẹ nhàng phiêu tán, hôm nay lại hoàn toàn không cảm giác được.

Hoa Khai đứng cạnh vị đạo sĩ, nhìn ra thắc mắc của ông mới mở miệng nói: “Đêm qua Hắc Vô Thường đã mang nữ quý kia đi.”

Vị đạo sĩ nghi hoặc nói: “Đêm qua? Vậy sao không có động tĩnh gì?”

Hoa Khai cũng không trả lời.

“Thôi thì như vậy cũng tốt, tránh được không ít phiền toái. Đợi lát nữa chúng ta nói chuyện với dân chúng trong thôn một tiếng rồi đi thôi.”

Hoa Khai gật đầu. Một lát sau, nàng không nhịn được hỏi: “Su phụ, có phải người không nhìn thấy ma quỷ được nữa phải không?”

“Sao con lại hỏi vậy?”

“Lần đó ở bờ sông, hồn phách của con đứng trước mặt người, nhưng người không nhìn thấy, còn trực tiếp đi xuyên qua hồn phách của con.”

Vị đạo sĩ thở dài nói: “Thật ra là lâu lắm rồi, ta đã không nhìn thấy. Vài năm trước còn có thể thấy một chút, nhưng bây giờ không thấy gì nữa. Bây giờ, nếu

là ác quỷ, cho dù không thấy ta cũng hơi cảm giác được, nhưng nếu chỉ là hồn phách bình thường, ta không cảm giác được.”

“Như vậy chắc sẽ dễ chịu lắm.” Hoa Khai nhin không được thấp giọng nói.

Vị đạo sĩ hiểu được cảm giác của nàng, thương xót vuốt đầu nàng nói: “Ta nghĩ sau này con già đi cũng sẽ giống như ta. Có điều nếu bây giờ con không thể thay đổi, thì cứ thử chấp nhận nó đi. Một ngày nào đó nó trở thành thói quen, con sẽ cảm thấy chuyện này cũng không nhất định là chuyện xấu.”

“Thật ra nó đã thành thói quen từ lâu, nhưng vĩnh viễn con cũng không thể xem nó như chuyện tốt.”

Vị đạo sĩ chỉ có thể thở dài: “Trên đời làm sao mọi thứ đều được vừa lòng đẹp ý?”

Hoa Khai mím môi, chỉ chốc lát, nàng ngẩng đầu hỏi vị đạo sĩ: “Sur phụ, khi nào thì người mới có thể nói cho con biết, hồn phách bị yêu quái ăn mất một nửa thân thể, làm sao mới có thể đầu thai chuyển thế?”

“Chưa đến lúc, chờ đúng thời điểm, ta tự nhiên sẽ nói con biết. Nếu bây giờ ta nói với con, cũng chỉ là hại con mà thôi.”

“Con phải đợi tới khi nào? Bạch Thảo phải đợi tới khi nào?”

“Hài tử à, kiên nhẫn một chút, sẽ không lâu lắm đâu.”

“Sur phụ, con rất sợ.”

“Sợ cái gì?”

“Con sợ dù cho con có thể làm cho Bạch Thảo đi đầu thai, Bạch Thảo cũng sẽ không tha thứ cho con.” Hoa Khai đau khổ nhắm mắt lại. “Dù sao cũng là con hại chết huynh ấy, là con hại chết huynh ấy.”

Vị đạo sĩ lại hít một hơi, nói: “Con phải biết rằng, con người có số, hết thầy ông trời đều đã an bài. Con có tự trách cũng không ích gì. Hơn nữa, ta tin tưởng thật ra Bạch Thảo chưa bao giờ trách con, bằng không hẳn sẽ không liều chết cứu con.”

“Nếu... nếu có thể, con thật muốn dùng chính mạng mình đổi lấy mạng Bạch Thảo trở về...” Giọng nói Hoa Khai đã có phần nghẹn ngào.

“Hài tử ngốc, sao con có thể nghĩ như vậy. Trên đời làm gì có đạo lý này, chuyện này hoàn toàn không có khả năng.”

Hoa Khai trầm mặc không nói. Đương nhiên nàng biết chuyện này không có khả năng. Cũng vì biết, mới càng đau khổ không chịu nổi.

Trong lúc đó, Tử Trúc đang nằm nghiêng trên đồng cỏ khô, hai mắt vẫn mở. Hắn đã tỉnh lại từ lâu, im lặng nghe Hoa Khai nói. Ánh mắt hắn gọn sáng, không biết nghĩ gì.

Sau đó, bọn họ rời khỏi cái thôn kia, bắt đầu đi tiếp. Khi đó, trời phương Bắc đã bớt lạnh, không còn khói thuốc súng đầy trời, cũng không còn thi thể người chết khắp nơi. Vì vậy bọn họ không cần kéo xe đi thu nhặt hài cốt vô chủ, đương nhiên cũng không còn ai bố thí lương khô cho họ qua bữa. Trên người họ cũng có chút ngân lượng, hơn phân nửa là do Tử Trúc làm thầy tướng số kiếm được.

Tử Trúc mặc áo vải đơn bạc, vẫn là dáng vẻ một thiếu niên ôn hòa thanh nhã, không giống thầy bói chút nào. Nhưng mỗi quẻ hấn tính toán, đều vô cùng chính xác. Có điều, hấn không giống các thầy bói khác sẽ nói ra biện pháp hóa giải tai ương, bởi vì hấn thật sự không có cách. Chuyện hấn tính ra được, thì nhất định sẽ xảy ra, làm sao có thể tránh khỏi?

Về sau, rất nhiều người đều biết có một thầy bói áo vải còn rất trẻ, thanh tú nho nhã. Chỉ cần là những gì hấn nói ra thì nhất định sẽ trở thành sự thật, cho dù chuyện lớn hay nhỏ cũng không ngoại lệ. Người ta gọi hấn là “Thiên cơ”, ý là nhất ngữ phá thiên cơ.

*Nhất ngữ phá thiên cơ: chỉ cần một chữ, một câu là biết được ý trời.

Vài năm sau đó, Hoa Khai đã mười bảy tuổi, Tử Trúc cũng đã nhược quán. Hoa Khai lớn lên xinh đẹp như tiên nữ, có điều trên gương mặt vẫn là vẻ lạnh lùng như cũ, không có biểu tình gì. Ánh mắt tĩnh lặng, sâu thẳm như nước sông Vong Xuyên không thấy đáy. Ngược lại, trong mắt Tử Trúc lúc nào cũng có ánh sáng ấm áp chậm rãi lưu động, dáng người cao lớn, tươi cười vui vẻ, khiến người ta nhìn vào liền có cảm giác như tắm trong gió xuân.

*Nhược quán: ngày xưa, con trai hai mươi tuổi sẽ làm lễ đội mũ (quán), cho nên con trai hai mươi tuổi sẽ gọi là nhược quán, chưa đến hai mươi gọi là vị quán.

Không biết đã có bao nhiêu cô gái thử dài trong lòng: “Đáng tiếc, lại là đạo sĩ.” Nhưng các nàng không chú ý, ánh mắt ấm áp kia trước sau vẫn chỉ ở trên người một người. Người kia có lẽ là biết, cũng có lẽ là không.

Những ngày này, Tử Trúc mở một cái sạp làm thầy tướng số, nếu xem quẻ tính được khách sắp có tang sự hoặc vận khí không tốt, hấn sẽ không thu tiền của họ. Nếu tính được người ta sắp có con cái hoặc ngẫu nhiên có tiền, liền nói cho họ biết.

Đến xem bói, hầu hết đều là các cô gái trẻ tuổi. Các nàng đỏ mặt, thường nhờ Tử Trúc xem đường tình duyên. Ánh mắt luôn dịu dàng, len lén nhìn hấn.

Trong đó có một nữ tử rất xinh, nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt Tử Trúc, hai má ửng đỏ nói: “Nhờ tiên sinh bói cho ta một quẻ.”

“Cô nương muốn xem chuyện gì?”

“Đương nhiên là nhân duyên.”

Tử Trúc đồng ý, bói một quẻ. Hấn hơi khó xử.

Nữ tử nhìn ra thần sắc thầy bói hơi kỳ lạ, nhin không được hỏi: “Tiên sinh thấy được chuyện gì, xin nói đi ạ.”

“Ta nghĩ là thôi đi.”

“Nhưng ta nhất định phải nghe. Nếu tiên sinh không nói, ta sẽ không đi đâu cả.” Nói xong, nữ tử vẫn đứng hàng hoàng ngồi đó, cho thấy dù có thế nào đi nữa, nàng cũng nhất định phải biết. Tử Trúc ngẫm nghĩ, cuối cùng mới bắt đầu nói: “Ta nói xong rồi, xin cô nương đừng tức giận.”

Nữ tử cười cười: “Ta sẽ không tức giận, xin tiên sinh cứ nói đi.”

Lúc này Tử Trúc mới hắng giọng, nói: “Quẻ tượng này không rõ, đầu quẻ nước chảy mây bay, ý nói cô nương còn trẻ đã được phú quý, gia đình thương yêu, là quẻ tốt. Nhưng giữa quẻ hoành tung giao thoa, ý nói đường đi tuổi trung niên của cô không suôn sẻ, nhiều tai nạn, sao Hồng Loan không sáng. Về phần cuối quẻ, độc quái Càn Khôn, ý nói cô lúc tuổi già chỉ có thể cô độc sống hết quãng đời còn lại.”

Tử Trúc nói thêm một câu, sắc mặt nữ tử lại thêm một phần trắng bệch. Nụ cười ban đầu đã biến mất từ lâu, chỉ còn một mảnh tro tàn. Nữ tử biết vị thầy bói này xem quẻ thế nào thì sự tình sẽ như thế ấy, cuối cùng chỉ có thể khóc rống lên.

“Tiên sinh không có phương pháp hóa giải sao?” Nữ tử vừa khóc vừa khấn cầu.

Tử Trúc chỉ có thể bắt đầu lắc đầu: “Thầy tướng số, những gì tính được chính là là số mệnh. Đã là số mệnh, làm sao hóa giải?”

Nữ tử lại khóc vô cùng thương tâm, lấy khăn tay che mặt chạy đi. Vài cô nương đứng ở phía sau, nghe Tử Trúc bói ra quẻ như vậy, lo lắng vận mệnh chính mình nếu cũng thế thì làm sao? Trong nhất thời hai bên nhìn nhau, do dự không dám tiến lên. Một lát sau, ai nấy đều tản đi.

Tử Trúc thờ dài một hơi nhìn rặng mây đỏ ở chân trời, đã sắp hoàng hôn rồi. Hấn chậm rãi thu dọn sạp hàng đơn sơ. Thật ra hấn cũng không hy vọng có nhiều người đến xem tướng số. Dù sao cũng là số mệnh, biết trước số mệnh của chính mình, tốt thì không nói làm gì, nếu không tốt thì mấy chục năm về sau chính là giày vò, lo lắng không yên.

Lúc Tử Trúc thu dọn gần xong thì có một bà lão đến gần.

Bà lão lưng gù, mặt đầy nếp nhăn, xếp thành từng lớp chảy xệ xuống, cứ như là dùng da giả đắp lên mặt. Bà rất già, chu đáo như Tử Trúc cũng không nhìn ra tuổi tác của bà.

Bà lão cười, lộ ra mấy cái răng vàng, khẽ động đậy da mặt nói: “Chàng trai, người cũng xem cho ta một quẻ đi.”

Tử Trúc cảm thấy kỳ quái, suy nghĩ một chút nhưng vẫn để dụng cụ trên tay lại chỗ cũ, mời bà lão ngồi xuống.

Đợi bà ngồi xuống, Tử Trúc mới hỏi: “Lão bà bà, người bao nhiêu tuổi?”

Bà lão cười nói: “Người nói ta bao nhiêu?”

“Lão nhân gia người chắc đã hơn trăm tuổi.”

Bà lão cười không nói gì.

“Vậy lão bà bà muốn xem chuyện gì?”

“Ta muốn người tính xem, lão bà tử ta khi nào thì chết.”

Tử Trúc ngần người: “Lão bà bà, người xác định thật sự muốn xem chuyện này sao?”

“Đương nhiên, bằng không ta tìm người làm gì?” Bà lão nói xong liền lấy từ trong áo ra một thỏi bạc, đẩy tới trước mặt Tử Trúc. “Nếu chính xác, lão bà tử ta tặng cái này cho người. Nếu không đúng, ta sẽ tới lấy về.”

“Lão bà bà, ta thành thật khuyên người đừng nên xem chuyện này. Biết trước, trong lòng vẫn sẽ bất an.”

“Đừng sợ, lão bà tử ta còn không sợ. Người xem cho ta thì sợ cái gì! Mau lên, xem nhanh lên nào!”

Tử Trúc do dự một chút, liền lắc quẻ trong tay. Đại hung.

Tử Trúc thở dài: “Lão bà bà, hay là thôi đi.”

“Cái tên tiểu tử nhà người lại làm sao vậy. Nếu người đã tính ra thì phải nói cho ta biết, bằng không ta làm sao coi trọng cái quán xem tướng của người. Lão bà tử ta đi đến được chỗ này cũng thật là vất vả.”

Tử Trúc vẫn không nói lời nào.

“Lão bà tử ta cũng chỉ muốn biết mình khi nào thì chết. Người nói xem, ta sống lâu như vậy rồi, còn chuyện gì mà chưa trải qua. Hơn nữa, ta dám khẳng định, quẻ của người nhất định không linh.”

“Lão bà bà, quẻ của ta chưa bao giờ không linh.”

“Vậy người nói xem, với lão bà tử ta thì bây giờ cái gì cũng không quan trọng nữa, cuối cùng thì khi nào ta chết?”

Tử Trúc lại thở dài, trầm giọng nói: “Ngay bây giờ.”

“Bây giờ?” Bà lão cười hỏi.

Tử Trúc bất đắc dĩ gật đầu. “Phải, ngay bây giờ, không quá hai mươi bước, ắt sẽ đột tử.”

Bà lão cười khanh khách, đẩy nén bạc tới trước mặt Tử Trúc: “Tiểu tử, nếu người tính đúng, nó chính là của người. Nếu người tính không đúng, ta đi hai mươi bước rồi sẽ trở lại thu hồi.”

Tử Trúc cầm nén bạc lên, nhét vào tay bà lão nói: “Lão bà bà, bạc này ta không nhận, người để dành cho người nhà đi.”

Bà lão khoát tay, nói: “Người nhà của lão bà tử ta đã chết sạch từ lâu.” Dứt lời, liền quay lại hướng đã tới đây, chậm chạp, run rẩy bước từng bước một. Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước... mười tám bước, mười chín bước.

Thời điểm bước đến bước thứ mười chín, bà lão đứng đó, quay đầu lại nhìn Tử Trúc nhếch môi, cười cười như muốn nói: “Người tính sai rồi.” Sau đó quay người lại, chậm rãi nhắc chân lên.

Đúng lúc này, trong khúc rẽ có một chiếc xe ngựa chạy rất nhanh đột nhiên lao ra. Người đánh xe thấy bà lão đang đứng giữa lộ lập tức nắm chặt dây cương. Nhưng đã quá muộn, bà lão vẫn bị văng ra xa mấy trượng, bất động nằm trên mặt đất.

Người đánh xe thấy mình đâm chết một bà lão, cũng không xuống xe nhìn xem, vội vàng thúc ngựa bỏ chạy.

Hốc mắt Tử Trúc ửng đỏ, không đành lòng tiến lên phía trước, định đem thi thể bà lão đi an táng.

Nhưng đúng lúc này, bà lão vốn đã chết kia lại đột nhiên ngồi dậy, xoay xoay cái cổ, nắn nắn gân cốt. Sau đó giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhếch môi cười với Tử Trúc.